

Tyroll (VS):

At der er tale om et forrykt forslag fra fremskridtspartiets side, illustreres jo meget godt af, at vi først kan opleve, hvordan socialdemokratiet for en gangs skyld kan føle sig i vælten, fordi man nu rigtig kan komme til at forsvare fagbevægelsen på baggrund af dette forslag, og dernæst sågar må se, hvordan også de borgerlige partier kan begynde at snakke om forsvar for strejkeretten osv. Der er således ingen tvivl om, at man er kommet ret langt ud på højrefløjen med dette forslag, og derfor er det næsten ligegyldigt for mit vedkommende at begynde at pinde konsekvenserne af dette forslag ud.

Men selvfølgelig er det fuldstændig forrykt, at man vil til at fængsle dem, der måtte gå i aktion på de forskellige hospitaler. Som også andre har været inde på, har der i allerhøjeste grad været taget hensyn ved de forskellige konflikter, der har været. Oven i købet må man sige, at de hensyn og den langmodighed, som sygehuspersonalet har udvist, ofte er blevet misbrugt i forbindelse med de rationaliseringer og vanskelige arbejdsvilkår, som hospitalspersonalet har, hvilket har bevirket, at de ofte har måttet tage nogle aktionsformer i anvendelse, som ikke gik ud over patienterne, men som dog kunne påpege de vanskeligheder, der er forbundet med deres arbejde.

Jeg synes måske nok, der ligger megen alvor i denne problemstilling, som altså nu rejses igen og vil blive rejst flere gange. Socialdemokratiet taler om, at dette forslag ikke rigtig er i tidens ånd, men socialdemokratiet har jo selv været med til at skabe en tidens ånd, hvor man i den ene overenskomstsituation efter den anden forlænger overenskomsterne og direkte lovgiver om overenskomsterne. Vi så sidst her i december, hvor omfattende man ville gribe ind og lovgive for overenskomstområdet, hvide væsentlige dele af de forskellige overenskomstsyste-mer ud af overenskomsterne.

Dermed nærmer man sig, som vi også har forsøgt at påvise ved de forskellige behandlinger, i betænkelig grad den situation, at disse ting – som fremskridtspartiet ønsker – skal domstolsbehandles. Man har på denne måde været med til at bane vejen for de borgerliges forslag på forskellige områder, og det har været snublende nær ved, at de for-

skellige borgerlige partier – og lige før en medvirken fra socialdemokratiet – ville foretage kriminalisering af strejker, f.eks. har man taget skridt i den retning ved tidligere benzinkonflikter.

Også når man udpeger, hvad der er livsnødvendigt, har vi set, hvordan man skærper tonen og indgrebenes karakter; vi har set, hvordan selv nogle overenskomstkonflikter inden for sømændenes område i forbindelse med ruterne til nogle øer pludselig var livsnødvendige områder, områder, der skulle gribes ind over for. Der er tale om, at socialdemokratiet har skærpet sin holdning til disse ting, således at der er blevet bedre plads til at føre den slags debatter, som fremskridtspartiet her fører. Vi synes, det er væsentligt, at man er opmærksom på, at man har et medansvar for den udvikling, der bl.a. viser sig her, at man er med til at legitimere, at debatterne overhovedet føres, og at der efterhånden bliver domstolsafgørelse på disse områder.

Hvad angår det konkrete forslag vil jeg sige følgende: der er jo ingen tvivl om, hvilken kriminalisering der ville være tale om. Det er rigtigt, som det er fremført fra andre, at der er tale om, at ikke alene dem, der i givet fald nedlægger arbejdet, men også dem, der overhovedet tænker på at opfordre til, at man skulle gribe til sådanne midler, skal straffes ifølge dette lovforslag. Det er ret så vidtgående ting, man lægger op til i forslaget, også med hensyn til overhovedet at komme med bidrag til de konflikter, der måtte være i gang. Der er ingen tvivl om, at hvis dette kom igennem, ville man fra de borgerliges og især fremskridtspartiets side have fået hul på muligheden for at kriminalisere strejkevåbnet fuldstændig, for at tage tænderne ud af de faglige organisationer, for at nedgøre arbejderklassens muligheder for at svare igen over for et autoritært samfund, som det danske kapitalistiske system er i dag, der direkte dikterer overenskomsterne, dikterer arbejdsforholdene og griber meget bredt ind i de vilkår, der er på arbejdsmarkedet.

Der er jo tale om, at man nu i flere år har forhindret arbejderklassen i om nødvendigt at tage en konflikt om sine arbejdsvilkår, at man gennem det ene angreb efter det andet i overenskomstsituationen har fjernet mulighederne for at aktionere for nogle løn- og arbejdsforhold, som var tilfredsstillende.